

Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Ağustos 2020

Düşlerim mi kundaklandı günün sair vakti hizaya soktuğum duyguların tek bir tebessüme ihtiyaç duyduğunda solan her mavi bulutta mı saklıydı öncem ve tekerrür eden gizem çünkü sandığımda saklıydım ezelden ve yüreğimden tüten sevginin lehçesini adlandıramadı insanlar ve güme gittim ömrün sığlarında yalın ayak gezen kaplumbağa adımlarla neşreden öykümde soluklandı sözcüklerim akabinde bastım tetiğe ve doğdu şiirlerim ölüm öncesi yiten nefesimde.

Günün kuytuları unutulduğum sonra da demli bir vakit uykumun sızdığı güne nazireler eden bir kuş gibi salındığım.

Sözcüklerim illa ki hele ki nefsimde ihanet edip kurşunlanan ruhuma yağan kar taneleri.

Kurdum saatimi öncemde saklı hüznü biat açıldıkça açıldım hüznü denizinde çünkü sevgiye idi düşkünlüğüm sevmek hak getire büyüttükçe büyüttüm acımı, rotası kayıp bir düştüm önce ve denize düşmüştüm sözüm ona oysaki lebiderya yüreğimde saklıydı enginlik enleri boya dönüşen aşkın kıvılcımlarına ayna tutan bir hurafe gibi dizimin dibindeydi gizem ve hala küçük bir çocuktum annemin gözünde.

Ufkun sancısında saklıydı mavi ve doğum öncesi çalاکalem ismimle imlediğim.

Acının da sancısı tuttu ve dehlizlere serildim boylu boyunca ki verdiğim her açıktaki yuhalandım, açık verdiğim sadece gönül gözümde yeşeren duyguları ve bencileyin bir efkâr kurşun döken kâhin gibi sırlarımı mezarıma taşıyacağım yalandı artık.

Densizdim severken.

Derin bir izdi yüreğimde saklı olan: ne bıçak yarası ne de kefenimden sızan kan varsa yoksa gözyaşı varsa yoksa kuruladığım alın terim en çok da severken döktüğüm ve helalinden yüreğimde saklı kim ise.

Bir nesirdim önce sanki yazılmamış bir hikâyenin ılık nefesiydim.

Bir eseriydim Yaratıcının kıblemde dolunay kınımında aşk gözümde efkâr hem yoktu da yalanım.

Esiri olmaksızın evrenin ait olduğum kadar şeffaftım ve sevdalı bir o kadar nazlı bir sülün çünkü göğün tanrıçasıydı yufka yüreğimde süründüğüm kadar da sürgün edildiğim bir boşluk.

Ayyuka çıkan ayıpları vardı beşerin ve gözlerinde siyahlık yüreklerinde saklı ne varsa boca etmişlerdi karanlığın çeperine.

Karanlığım bana ait idi hem bunca mazlum ve yaralı çocuk ve ölü kadın varken bana düşer miydi hiç şen bir kahkaha?

Maruzatımı sundum Rabbime ve kabul gördü en yüce katta ve iznini aldım daha çok hüznün adına konakladığım mabedimde izini sürdürdüm sürdükçe sürme çektim gözlerine ölü gelinin ve kan damlayan satırlara serildim İlahi Aşkın mazhar olduğu her karede saklı idi içimdeki üçgenler ve b/öldüm defalarca sonra kundaklandı açılar elbet acının fermanı idi günü bölen ve geceyi sömüren iblis.

Karanlık değildim ve yüzüm de kara değildi sadece hüznümle yeşerdim sadece hüznün türevinde sürüklendiğim peşi sıra...

Az evvel bir kurşun daha yemişti masumiyet ve göçmen kuşların dönendiği göçmen teknesi batmıştı ve alt yazı geçti: "Henüz ölü bedenlerine ulaşamadık göçmenlerin."

Adı insan olan herkes ölüydü ve kaybolan her çocuk aslında açığa çıkarıyordu dünyanın karanlık yüzünü.

Yüzüm yoktu acısını içine gömen şehit eşine tek kelime etmeye ve babasız bir çocuğun hüznünü paylaştım yetimliğimle ve ön sözümü sundum yeniden.

Mutluluk kim ben kim hele ki insanların yürekleri cayır cayır yanarken bir de ormanlar bir de kundaklanan yeşillik ki tek yeşil içimdeki filiz idi kimselerin görmediği bazense yeşile çalan gözlerim ve hıçkırığımı bastırmaya dahi gücüm yoktu.

Huzursuz ruhumla nöbetimi tuttum ve tuttum nefesimi.

Ben acıydım çünkü ben insandım ne yorulmaya hakkım vardı ne de susmaya.

Ben kadındım.

Ben çocuktum.

Ben sınırdaki şehit düşen askerdim.

Göçmendim ya da Alevi ya da aklınıza ne gelirse.

Dilimde türküler; b/ağrımında sinmeyen acılar ve közümde yangın sonlanmak bilmiyordu.

Kuytuların sesiydim ve içimdeki kuruntunun da sesi.

Öncüydüm.

Yolcuydum.

Tutuklu idim.

Tutkundum.

Tutuldu da nutkum kimi zaman ve susmam asaletimdendi ne de olsa benim yerime cevap veren birileri vardı.

Süt liman değildim ve süt kokan ağzına bebelerin sağlık diledim ve ömür ve huzur ve barış.

Kendimden çıkmadım yola çünkü kendimdim ve eşleştiğim kim ise acıların çağıladığı ve kim ise yetim kalmanın güçlüğü üstelik karnında bebeği ile eşinin şehit cenazesinde saf tutan kadındım.

Ben şiirdim.

Ben türküydim.

Ben Türk'tüm.

Ben asildim.

Ve mazlum.

Ve mahzun.

Ben Türkiye idim.

Ben dünyaydım.

Gittiği yere kadar da gidecekti hikâyem ve tüm hikâyeler hele ki yaşayan ve yaşatan kim ise içimdekini boca etmek insanlığımdandı.

Canım daha çok yanabilirdi: ne gam.

Can yakamazdım ve yakmadım da.

Susmak ne ki sürüklenen nidaların peşinde kavrulan yüreğimle gölgemle kavgalı olsam bile ben insandım bir başkasının acısını yüreğinde hissedem.